

Tur gennem 7 lande i 2009

Skrevet af Eva & Kaj (1031)

Vi har længe talt om, at vi ville en tur til Spanien for at besøge nogle af vore venner, der ligger på en campingplads i Spanien. Vi ville se, hvad man laver i 2 måneder på samme plads.

På grund af familiemæssige omstændigheder kom vi først af sted hjemmefra den 8. marts. Aldrig har jeg pakket så hurtig og planløst. En hurtig tur på biblioteket for at låne "Turen går til Spanien". Tømme køleskabet og fylde det tøj, som jeg regner med vi skal bruge i bilen, og så af sted.

Normalt planlægger jeg hjemmefra, hvad vi kan se undervejs. Jeg læser, går på nettet og har det jeg kalder en rød tråd, så vi ved, hvad der er interessant, og alt efter vind og vejr og lyst kan vi så køre turen.

Denne gang har vi kørt som "langturschauffører". Sove, spise og køre.

Vi tog hjemmefra søndag kl. 15 og var på campingpladsen tirsdag aften kl. 21. 2.300 km med 2 overnatninger. Vi tog motorvejen og jeg græmmede mig over motorvejsafgiften i Frankrig og Spanien, men det var ikke at gøre. Kaj ville hurtig derned. Jeg håber, da vi får mere at se på hjemvejen. Kaj har da også lovet mig, at det bliver uden motorvej. Vi får se. Man har jo en mening, til man får en ny.

Vi kom faktisk helt ned til Orange i Provence inden vi mødte foråret. Men nu er vi på camping Olè syd for Valencia nær en lille by der hedder Oliva. Vejret har været godt hele vejen og her i Spanien er vi helt overvældede af alle de appelsinlunde vi kom forbi. Selv om der er ved at komme nye blomster på træerne er der stadig mange frugter på træerne.

Vi har bundet os for 9 dage på pladsen. Så er det billigere. Jeg skriver fra Klaus' pc, for jeg kan ikke få min til at virke og vores telefon vil heller ikke fungere. Jeg må have fat på telefonselskabet for at få det ordnet. Men hvordan gør jeg nu det, når jeg ikke kan ringe. Jo selvfølgelig. Jeg mailer lige til June (en af vore campervenner). Så ordner hun det for mig. Smart.

12. marts 2009

Nu er der gået 2 dage, og vi har stadig godt vejr.

I går kørte jeg ud til en lille sø, der hedder Font Salada. Her er vandet ca. 25 grader varmt, det kommer fra en varm kilde. Det har man åbenbart mange steder i verden. I dag tog jeg mod til mig og var ude at dykke under i Middelhavet. Klaus & Grete bader 2 gange om dagen, men jeg syntes nu, det er en kold fornøjelse. Men jeg gjorde det. Så nu kan jeg også prale af det.

I går aftes havde Tonny købt champagne og så stod alle danskerne nede ved havet kl. 21 og så månen komme frem.

Det gik hurtigt. Vi var heldige, at det var stjerneklart og månen lyste ud over havet. Det var en dejlig oplevelse.

I dag har vi så været til marked inde i Oliva. Vi var nogle stykker, der cyklede derind og det var skønt og cykle imellem alle appelsin plantagerne.

Jeg har aldrig fået så gode appelsiner som her. Jeg må hellere få nogle stykker med hjem til Aase. De er nemlig ikke sure. Jeg troede slet ikke, at der var så mange appelsiner på træerne på denne årstid. Mange af træerne står fyldt med appelsiner og der ligger mange på jorden og rådner. Det er svært at se, når man ved, hvad de koster i Danmark.

Kaj siger, at de har det med appelsiner her, som mange har det i Danmark, hvor æblerne ligger og rådner på jorden.

Mange gange har jeg lyst til, at gå ind og samle æblerne op. Men det går jo ikke.

Hernede er jeg nu kommet til at plukke et par appelsiner fra træerne og det skulle jeg ikke have gjort. De var nemlig sure. Jeg købte dog en stor bærepose for 2 euro.

Her til eftermiddag cyklede Kaj og jeg en dejlig tur. Her har været meget varmt i dag, men nu er det ved at blive køligt og om lidt er her helt mørkt.

Vejrudsigten lover godt vejr. Men ellers har det vist ikke været ret meget at prale af dette forår. Alle de danskere, der har været her i over en måned er dog godt solbrændte, så noget sol må de jo har fået.

Søndag, den 15. marts

Eller er det den 14. Jeg har ikke fået en kalender med, så det er svært nok bare at huske, hvad ugedag det er.

I dag har vi besluttet os til at køre videre. Vi har nu været 5 dage på denne plads og det er bestemt en fin plads, det er bare ikke os. Her hygger man sig hele dagen og laver ingenting og det er også fint nok. Vi er bare sådan indrettet, at vi godt vil opleve noget. Vi er jo pensionister, og kan jo slappe af dagen lang derhjemme, hvis det er det vi vil.

Vi har haft kontakt med Alice & Anders (campervenner) i Calahonda i nærheden af Motreil. Vi kører lige så stille derned ad. Alice har sendt os nogle fine kort, som vi vil køre lidt efter. Vi har jo ikke travlt og tager oplevelserne som de kommer.

Ellers har jeg igen i dag været ved den varme sø for at bade. Den er godt besøgt af spaniolerne her i weekenden, så det er meget hyggeligt.

Middelhavet var en eengang forestilling for mig. Ganske alene vovede jeg mig ud i bølgerne. Uha Det er for koldt. Vinden har også været kold i dag, men solen har skinnet, så der har været dejligt i solen og i læ.

Vi har jo Internet her, men ved ikke, hvornår vi kan komme på igen. Så måske er det den sidste

hilsen fra os. Vi får se. Måske tager vi over Portugal hjem. Måske op igennem Spaniens højland. Vi har overhovedet ikke forberedt os, så alt står åbent.

Vores telefon virker igen. Det er godt, vi har June siddende på Lolland for at ordne den slags for os. Det er i det hele taget godt at have familie og venner.

Vi har talt med Lena og Ole over Skype her til aften, men da vi ville i kontakt med andre faldt forbindelse ud. Sådan kan det jo gå.

Ellers må jeg da lige fortælle, at jeg vasker opovre i opvaskeafdelingen. Jeg ville have svoret på, at det ikke er mig. Jeg vasker op i bilen. Men jeg må jo indrømme, at det er nemmere at samle for en hel dag og så bruge alt det varme vand, man har lyst til. Man har vel en mening til man tager en ny.

Nu er kl. snart 21 og jeg vil hen for at se om månen stiger op over havet.

Tirsdag den 17. marts

I går kørte vi så fra camping Olé. Vi tog turen over en lille by der hedder Pego og ind over bjergene. Hvor var det en smuk tur. Vi gjorde holdt højt oppe, tog borde og stole ud, og kunne sidde og nyde udsigten over alle de små byer, der breder sig op over bjergsiderne. Herefter tog vi os en lille siesta og kl. blev snart 16 inden vi fik os taget sammen til at køre videre. Vi prøvede at finde at det hotelbyggeri, som Kurt Thorsen begyndte at bygge i Villajoyosa, men der er så mange hoteller overalt, at vi ikke kunne vide, hvilke der var de rigtige. Der holdt ellers flere autocampere ved vandet, men Kaj var ikke sikker på, at det var en god ide, at holde der. Videre gik det gennem Alicante hvor vi så det ene flotte springvand efter det andet. Vi kørte også ind i en meget spændende by Cartagena. Også her har romerne været. Vi kørte forbi gamle bymure og fæstninger, men kunne desværre ikke finde et sted at holde. Vi fik dog glæden ved at køre forbi alle de historiske bygninger. Aftenen var ved at nærme sig, så vi talte om, at finde campingpladsen ved Sankta Pola. Det var nu ikke så nemt, og da vi så en flok autocampere holde nede ved havet, og da der stod kun for turister, ja så blev vi der for natten. Vi talte med nogle franskmænd fra Alsac og de havde holdt der i 3 dage.

I dag vågnede vi igen til strålende solskin. Jeg vågnede først kl. 8 og tog min cykel for at udforske området. Selv om solen skinnede, var det rigtig koldt. På et termometer viste det 5 grader. Godt jeg havde taget en jakke og lange bukser på. Da jeg kørte hjem igen var temperaturen steget til 12 grader og Kaj var vågnet og havde lavet kaffe. Dejligt. Mens vi sad og drak kaffe kom Bent & Tove (campervenner) fra Kolding forbi. De lå på campingpladsen og havde gjort det siden nytår. Vi blev enige om, at vi da var nød til at køre hen til dem. Her er mange danskere. Gerhard & Erica (campervenner) fra Tyskland. Anette & Asmus (campervenner) fra Bodum. Viggo & Margit (campervenner) fra Aabenraa og flere som vi ikke har hilst på endnu. Vi blev inviteret til kaffe hos Tove & Bent og kl. 17 skulle vi have noget de kalder en plim. Det er en lille drink og lidt snack. Det er noget, man får i DACF siger de. Der lærte vi noget igen.

Nu er det ved at være spisetid. Jeg kan se Kaj kommer hjem fra sin snakketur.

Torsdag, den. 19. marts

Pludselig er der gået en dag mere. Her i Santa Pola kommer man hinanden ved, og er der er livlig snak mellem alle folkeslag. Aldi ligger lige om hjørnet, så det er nemt at handle ind. Også mange andre forretninger er i gå- eller cykelafstand. Selve campingpladsen ligger i flere etager og der er flot udsigt ud over byen øverst oppe. Her er gode vaske og bade forhold. Hvis det ikke var fordi vi vil videre, kunne vi såmænd godt blive her lidt længere. Nu er vi jo midt i marts måned, og mange tyskere er taget hjem, så her er plads til os. Problemet er nok større når man kommer i januar. Vi

har hørt, at det er umuligt at få en plads.

Her til morgen cyklede jeg en lang tur ud til et lille kapel. Der er helligdag i Spanien i dag og der var godt gang i motionisterne. Cyklende, løbende og gående. Det er en smuk tur langs strandpromenaden her i Santa Pola, hvor man har havet til den ene side og bjergkammen til den anden.

Der oppe på toppen ligger der også byer. Her er også mange spændende måder at bygge huse på. Men nu pakker vi sammen og fortsætter vores rejse. Vi har meget, der skal opleves endnu og vi tager en dag ad gangen. Jeg skulle lige hilse fra Gerhardt Faessler fra Tyskland. Han er rygemester og ryger fisk for sine kunder. Han vil gerne nævnes ved navn fordi han er så god. Ha Ha

Det blev middag inden vi kom af sted og efter en smuk tur ned langs kysten drejede vi af ved Aguilas for at nå ind til Albix som Alice havde mailet om. Først prøvede vi at finde et sted med drypstenschuler, men efter flere forgæves rundkørsler i en lille by med smalle gader opgav vi og kørte videre. Efterhånden kom vi igen op i bjergene og nu var vi efterhånden nået så højt op, at vi så sne på bjergtoppene. Da vi nåede til Albix kørte vi lidt rundt for at se, om der var noget specielt at se. Efter at have sms't med Alice fandt vi ud af, at det var hele naturen i området hun mente, og det måtte vi jo give hende ret i. Vi fandt et sted, hvor vi kunne holde for natten og blev så der.

Fredag d. 20.marts

Atter vågnede vi til en dag fuld af solskin. Kl. var kun 7.30 som er tidligt for os. Og mens Kaj lavede kaffe lå jeg i sengen og så solen stige op over bjergkammen. I dag ville vi køre til Guadix hvor der findes en hel bydel med huse, der er bygget ind i bjergene.

Puha. Vi kom godt nok ind i byen og forsøgte at finde disse huler, men gaderne blev smallere og smallere og til sidst kunne vi ikke komme videre. Det var slet ikke sjovt. Mens jeg gik ud for at

spørge om vej på det spansk jeg ikke kan tale, sad Kaj tilbage og måtte finde en måde at få vent på. Heldigvis var der en bil, der kørte, og jeg var så heldig at få et bykort, så det lykkedes både at få vent og finde hulerne. Der bor ca. 2.000 mennesker der og det så rigtig dejligt ud. Flere af hulehusene var åbnet for publikum, og så kunne man lægge nogle penge eller købe kort og andre ting. Der var dejligt køligt i husene og indbyggerne fortalte at det holdt samme temp. Hele året. Herefter satte vi næsen mod Granada. En rigtig dejlig tur med stor-slåede bjerge, mange frugtplanter med blomstrende frugtræer og så Sierra Nevadas snedækte tinder i baggrunden.

Granada er uhyggelig stor, så vi besluttede at køre lige forbi og ned til Calahonda. Fra 1380 meter over havet gik det nu nedad og nedad og jeg synes slet ikke det var sjovt. Men ned kom vi da og en flot tur var det. Vi er nu kørt ind på en

campingplads i nærheden af Calahonda. Vi vil ikke ringe til Alice & Anders før i morgen. De har haft gæster hele ugen og trænger vist til en aften for dem selv.

Her i området er det hele næsten dækket ind i plastik. Om det er drivhuse, eller om det skal beskytte mod solen ved vi ikke. Jeg har gratis internet her på pladsen og jeg sidder i restauranten og skriver. Der er en farlig spektakel. Fjernsynet kører og folk her i baren råber og

skriger så man er lige ved at tro, at de kommer op og slås. Men det er vist bare almindelig tiltaleform her i Spanien. Nu er kl. 21.30 og en dejlig dag er slut. Godnat

Mandag den 23. marts

Igen er der gået nogle dage og vi er stadig i Calahonda.

Medens jeg sad og ringede hjem over Skype dukkede Anders pludselig op. Jeg havde sendt en mail om, at vi holdt på Don Cactus og det var lige endestationen for hans daglige gåtur. Vi fik hurtigt pakket sammen og Anders viste os vej til Patioen hvor vi kunne holde i de næste dage.

Det er godt, at vi kun har været på campingpladsen i 1 døgn. 25 euro for at jeg har badet, vasket op og været gratis på internet. Det er selvfølgelig ikke deres skyld, at vi gør så lidt brug af faciliteterne på pladsen.

Vores første indtryk af Calahonda var plastik og atter plastik, men nu holder vi her på patioen lige ned til havet og ser rundt på de spanske huse, nogle i forfald, andre flotte og malede. Gaderne med huller nogle steder. Små hyggelige forretninger, der ikke ligner noget ude fra, men har alt. Spaniolere, der samles rundt omkring og snakker og griner.

Tæt om af byen ligger de flotte klipper og havet er så blå med den hvide brænding, hvor bølgerne slår højt op og langt ind på stranden. Vi føler virkelig vi er i Spanien-

Alice & Anders bor på 3. sal, og det er selvfølgelig ikke Kajs livret, men er man først i lejligheden kan man godt forstå, at de er glade for at bo her. Og så har de en dejlig tagterrasse med den skønneste udsigt over klipperne. De fleste huse har tagterrasser, men Alice siger, at de kun bruger dem til at tørre tøj på. Spaniolerne sidder på de bænke, der står alle vegne eller tager en plastikstol uden for døren, så kan de dyrke deres sociale liv.

Lørdag viste sig ikke fra den gode side rent vejrsmæssigt. Det var overskyet hele dagen, og der var en stærk blæst, men blæsten var ikke kold. Lørdag aften diskede Alice op med en dejlig kylling og ellers gik dagen med at Anders lige hjalp mig med forskellige problemer med computeren, og da Anders har alt inden for IT kunne jeg også lige ringe hjem til Danmark.

Søndag startede igen med gråvej, men op ad dagen kom solen frem. Vi hyggede og fik set lidt af byen. Om aftenen var vi på restaurant og fik paella. Først fik vi små ansjoser, der var friturestegt. De smagte godt. Så kom der rejer, og skræk, de var ikke pillede. Mændene er nogle tøsedrenge. De ville ikke have snavsede fingre, så vi piger måtte pille og fodre vore mænd. Jeg tror nu nok, at det var Alice der pillede flest. Jeg er ingen ørn til den slags. Paellaen mættede godt, men alligevel

kunne drengene godt have lidt is, og jeg må sige, det var nogle store portioner, men ned gled de.

Efter endnu en god dag fik vi lige kaffe i vores camper og så var der sengetid.

Ja for resten, jeg gik da også tur med deres hund Zorba. En stor og stille golden retriever. Alligevel fik den lokket mig med ned til vandet, og pludselig kom der er stor bølge, og så havde jeg våde sko. Zorba var lige glad, den ville gerne ud at bade.

I dag gik jeg mig en lang morgentur langs vandet. Det er så flot med de store dønninger. Så ville jeg lige en tur ind mellem alle de drivhuse for at se, hvad de dyrker i dem. Det skulle jeg aldrig have gjort. Lige pludselig var jeg omringet af 3 hunde, der gøede som vilde. Det er ikke sikkert, at de ville gøre mig noget, men jeg blev rigtig bange. Jeg var så heldig, at der kom en varevogn og så fik jeg et lift med ud til stranden igen. Damen i bilen lo lidt af mig, men jeg var nu glad for, at jeg blev reddet. Der er utrolig mange hunde alle steder. Går man forbi et hus, kan man næsten være sikker på, at der står en hund inde bag indhegningen. Den gør som en vild og så begynder alle de andre hunde i nabolaget på deres hundekonzert.

Vi er nu kørt fra Callehonda og har planlagt at tage til en by, der hedder Ronda. Byen skulle være helt speciel og er bygget på en klippetop. Foreløbig er vi nået igennem Malaga og holder nu på en P-plads. Vi har spist og Kaj tager sig en ``morfar``. For dem der ikke ved, hvad det er: "det er såmænd bare en lille lur". Vi har kørt langs vandet på vej herhen. Vi har kørt gennem den ene turistby efter den anden. Dette må også være spaniens køkkenhave. Den ene mark efter den anden

med kartofler, løg og porrer.

Alt ser meget pænt og ryddeligt ud.

Fra Malaga tager vi turen op gennem bjergene. En flot tur med høje bjerge og dybe dale. Rundt omkring i små klatter ligger byerne, altid bygget op af bjergsiderne.

Vejene er gode selv om nogle er ret smalle, og vi synes nok, at den modkørende trafik

har rigelig med fart på rundt om hjørnerne. Kaj er rigtig træt, da vi når til Ronda. Her er så meget vi gerne vil se, men vi finder ingen parkeringsplads. De pladser, der kunne være tale om, ligger i parkeringskældre, og der kan vi ikke komme ned med en camper. Vi undersøger campingpladsen, der ligger uden for byen, og selv om den efter oplysningerne kun ligger 1,5 km fra den gamle by, opgiver vi at overnatte der. For os virker det nu, som der er længere og det går op af bakken for at komme fra byen til campingpladsen.

Vi ser dog lidt af den gamle by, da vi kører igennem de snævre gader. 2 gange kører vi over den gamle bro fra 1700 tallet. Den er bygget over Tajo kløftens højeste og smalleste sted. 90 meter over kløftens bund. Det er her nationalistiske sympatisører blev smidt ud under den spanske borgerkrig. Det er beskrevet i Hemmingway`s bog "Hvem ringer klokkerne for", desværre kan vi ikke stoppe i nærheden, så vi må nøjes med at kigge ned i kløften medens vi langsomt kører over broen. Det er godt vi sidder højt i en camper. Man ser altid meget mere, når man sidder så højt.

Jeg ville gerne have set den gamle tyrefægtningsarena fra år 1785, men man kan jo ikke få alt det man ønsker.

Nu kommer der et skrækkeligt afsnit !

Vi beslutter at køre mod Sevilla og finde et sted undervejs, hvor vi kan spise og overnatte. Kaj er rigtig træt, så vi skal finde et sted inden det bliver mørkt. Få km efter Ronda kører vi ned til en lille by og finder et rigtig godt sted ved en nedlagt jernbanestation. Vi får en dejlig middag og vil blive der for natten.

Nogle arbejdsfolk er ved at lave et eller andet med nogle store maskiner lige ved siden af, og jeg vil være flink og går ud og spørger, om vi kan holde der for natten. Manden snakker højt og fægter med armene. Rimelig utilfreds. En ung mand kan engelsk og siger, det er bedre, at vi kører 5 min, længere ind af vejen. Der kan vi holde ved et hotel. Det er nu blevet mørkt, men vi kan da godt være flinke og køre de få meter. Så er det, at det går galt. Vi kører åbenbart ikke den rigtige vej i mørket og pludselig er vi ude på en grusvej og så er det, at det sker. Et lille vandløb krydser vejen og vi sidder fast. Cykelstativet er helt nede på jorden, og selv om vi fjerner det med cykler og det

hele og i mørke, kan vi ikke komme fri.

Vi må holde der for natten og se, hvad vi kan gøre i dagslys næste morgen. Puha. Vi får ikke sovet meget i nat.

Tirsdag den 24. marts

Ikke nok med, at vi holder skævt og i et lille vandløb. Ud på morgenen begynder det også at regne. Kaj prøver at grave bagenden fri med et spyd til et læsejl og jeg cykler tilbage til den nedlagte station og finder nogle brædder, som måske kan bruges, når bagenden er fri.

Da det regner, er alt blevet til mudder. Jorden her er meget leret, så alt er fedtet og vi glider rundt. Vi er godt nok på "herrens mark", men som sendt fra himmelen kommer der 5 løbere oppe på den store vej og jeg råber til dem, og da de ser os, kommer de ned til os og hjælper med at skubbe bilen fri. Og det lykkes.

Endelig kan Kaj få sin morgenkaffe. Det gør slet ikke noget, at det regner. Vi kan køre igen.

Godt nede af bjerget skifter landskabet igen. Her er store marker og bløde bakker og alt ser vel dyrket ud. Her ser vi også de første køer på markerne og masser af får. Efter Sevilla, som er hovedstaden i Andalusien, kommer vi til en region der hedder Extremadura. Jeg har aldrig hørt det navn før. Regionen er på størrelse med Danmark, men har kun 1,1 million indbyggere. Også her

er bløde bakker, lave skove og vinmarker så langt øjet rækker.

Vores mål er en by der hedder Mèrida. Her findes flere romerske ruiner end i nogen anden spansk by. Vi kører ind på campingpladsen, der er til en fornuftig pris 14 euro. Efter en gang forløren hare med rødkål, kartofler og brun sovs, kan vi få et varmt bad, løse en kryds og tværs og så i seng.

Onsdag d. 25 marts.

I nat har jeg været til hundekonzert afbrudt af hanegal. Og det selv om det var sort nat. Det gjorde

så, at jeg fik set den flotte stjernehimmel. Men jeg har nu også sovet rigtig godt ind i mellem.

Kaj har slet ikke hørt noget. Han var også meget træt efter gårdagens strabadser.

I dag har vi så været på bytur for at se alle de romerske ruiner. Vi købte et kort, der gjaldt det hele, men da de jo har siesta i Spanien, kunne vi kun nå lidt inden de lukkede i et par timer. Vi fik dog set den flotte arena og amfiteateret, der er opført 24 år før Kristi fødsel.

Det meste har været dækket af jord, og man er stadig i gang med udgravningerne. Ellers havde der nok heller ikke været så meget tilbage efter alle disse år. Vi var også inde på et museum, der regnes for at være et af de bedste i verden for romerske fund. Vi troede vores kort også gjaldt her, men det gjorde det ikke.

Så spurgte de, om vi var pensionister, og så kom vi gratis ind. Vi tillod os at få frokost i byen. Alle steder står de og

vifter med spisesedler for at lokke turister ind. 10 euro for forret, hovedret, dessert og en øl er jo heller ingen herregård. Det er så bare det, at kaj bestilte noget, han troede var bøf, og så fik han komave. Det tror vi i alt fald. Det gik ud igen. Forret med bacon og champignon og dessert med is gled nu ned.

Så holdt vores enighed op. Jeg ville slentre lidt rundt i byen en times tid til siestaen var slut og så se nogle flere ruiner. Kaj mente, han havde set nok og ville tilbage til bilen. Jeg måtte så gå selv rundt og så endnu flere spændende steder. Blandt andet den 2000 år gamle bro Puente Romano med 60 buer og en længde på 792 meter. Den går over den store flod Guadiana.

Vi får sms fra Danmark, der fortæller, at det sner. Utroligt at tænke på, når man går her og sveder. Jeg ved ikke hvor varmt det har været i dag, men her ved 19tiden, hvor solen er ved at gå ned så jeg et sted at temperaturen var 22 gr. Og lige nu, da kl. er ved at nærme sig 20 sidder jeg i undertøj og skriver med åben dør. Vi holder på en rastesteds sammen med en masse lastbiler ca. 30 km

fra den portugisiske grænse.

Torsdag, den 26. marts

Vi har sovet godt i nat. Ingen forsøg på indbrud. Solen skinner atter fra en skyfri himmel og vi holder nu i Portugal i en by der hedder Estremoz lige midt på torvet, og her er gratis internet.

Byen ser meget spændende ud. Her er kirker, borge og huse i barok stil tilbage fra det 17. århundrede. Medens Kaj tager en "morfar", vil jeg gå på byvandring. Jeg har fået en byplan på turistkontoret. Det var også der, de fortalte mig om internettet. Jeg vidste ikke hjemmefra, at vi skulle til Portugal, så vi har intet med om dette land og vi talte om, at vi faktisk ikke ved noget om landet. Vi kører nok igennem ind mod Spanien, så må vi tage kysten en anden gang. Måske finder vi pilgrimsruten i Nordspanien. Alt står åbent. Hilsen fra Portugal

Freitag, den 27. februar

Så er det blevet aften og vi holder i en lille by der hedder Torre de Moncorvo.

Selv om jeg havde planlagt at gå selv på bytur i Estremoz i går, blev det ikke til noget. Kaj gik skam med mig. Han ville nok ikke risikere, at jeg blev mopset. En rigtig hyggelig by med gamle bymure og rigtige portugisiske mennesker. Vi synes portugiserne er så små. Selv jeg er større end de fleste og Kaj er en hel kæmpe..... Vi kørte ikke ret langt i går. Allerede kl. 16 fandt vi en dejlig rastepads hvor vi ville holde for natten. Her var stole og borde. Det varede ikke ret længe, så kom der også en engelsk vogn. Vi havde mødt dem inde i byen og nu fortsatte vi vores snak over en kop the og en kop kaffe. Senere havde vi megen glæde af, at se flere myrestier og da vi smed nogle kagekrummer ned på deres vej opgav de at hente deres mad langt væk og i løbet af nogle timer, var der ikke flere krummer tilbage. Det er utroligt, hvad sådan en lille myre kan bære.

I går var det også første gang vi sad udenfor og spiste aftensmad. Det var bare så lunt i går. Englænderne kom ud med et glas vin, men da det efterhånden blev køligt gik vi ind i deres bil. Det er dejligt at kunne tale flere sprog, så kommer man i kontakt med så mange mennesker.

Englænderne havde også en bog med autocamperpladser i Spanien og Portugal. Det er derfor vi holder her i nat. Man kan bestille bøgerne på vicariousbooks.co.uk camperstop europe. Vi købte hans bog over Frankrig. Der er 1.600 stop i Frankrig. Måske er det noget, der kan interessere medlemmerne i DACF.

Efter en god nats søvn startede vi allerede kl. 9.30 i morges. Ja, det er skam tidligt for os.

Måske kom vi til at køre en anden vej end vi havde regnet med. I alt fald har vi kørt op og ned og ud og ind. Gennem små landsbyer, der ser ud til at være beboet af ældre mennesker, der sidder og holder siesta uden for husene eller går og fejer med en kost eller tripper af sted med en stok. Mange af de ældre kvinder har hat på og kittel lige som min svigermor altid havde.

Vi har kørt gennem skove af calyptus træer med deres trævlede stammer. Vi har kørt gennem allé af korkeg, hvor man har fjernet barken på det nederste af stammen. Det ser ud, som om det er skrællet af. Så har vi mødt mange storke, og et sted så jeg 10 redder i et træ. Vi har set fåreflokke bevogtet af en hyrde. Nogle steder er bjergene bevokset med træer vi ikke kender. Andre steder ligger der store klippestykker spredt ud over bjergsiderne. Kaj siger, det ser ud som om en kæmpe har haft hul i sine lommer fyldt med sten. Vi har også set små vogne trukket af æsler.

Da vi kom til Guarda, var jeg glad for at vi havde en gps, ellers var vi aldrig kommet ud på den rigtige vej. Herefter skiftede landskabet. Store dale med vinmarker bygget op i terrasser langt op af bjergene. Sikken en udsigt her i eftermiddagssolen. Jeg troede ellers vi skulle have regn i dag for det har været diset og lige så lummert som de kan være hjemme før en ordentlig tordenbyge, men nu er solen kommet igennem igen.

Vores bestemmelsessted var jo en camperplads i denne by og ligesom det altid er med den slags, var det svært at finde. Da vi troede, at nu var vi der næsten, skulle vi 5 km op i bjergene. Jeg tænkte på, at det var godt, at det ikke var dig Kirsten, (camperven), der skulle hænge oppe på en klippevæg og kigge - så Nu er det mørkt igen og det er sengetid. Godnat

Vi er nu hjemme i Danmark igen. Desværre ville vores pc pludselig ikke lade mere, så jeg har ikke kunnet skrive om den sidste del af turen. Det bliver så efter hukommelsen.

Torre De Moncorva ligger jo oppe i bjergene. Og camperpladsen ligger højt oppe over byen. Det var dejligt at vågne om morgen og se ned på byen, der lå badet i sol og det samme med bjergene. Det var en dejlig plads med borde og bænke. Svømmehallen lå lige ved siden af, men var ikke åbnet endnu. Det er nok for tidlig på sæsonen. Vi fik tømt og fik nyt vand på og så var vi parat til at køre mod den spanske grænse og nye oplevelser. Og oplevelser, det fik vi. Men ikke kun af de gode.

Atter kørte vi gennem et flot landskab, og nu var vi rigtig kommet ind i vin området. Vi er imponerede over, hvordan man har bygget terrasser langt op i bjergene og har plantet vin eller oliven. Det må være et hestearbejde at

passer det. Smalle sandveje langt oppe i bjergene. Hvordan mon de kommer derop og ned igen med deres avl.

Det område vi har kørt igennem her i Portugal har ikke været vandret mange steder. Vi har talt om, hvor meget nemmere det er hjemme i vores lille Danmark. Det er ikke mærkeligt, at vi ser så mange ældre mennesker med stok og krumme rygge. De er nedslidte.

Nå, men nu kommer det slemme. Vi nærmede os en by der hedder Braganca ikke langt fra den spanske grænse. Vi gjorde holdt på en udsigt plads og nød at se ud over det flotte landskab. Da Kaj ville starte bilen igen protesterede den og kun fordi vi holdt skråt, kunne han få den i gang. Vi kørte mod byen og Kaj var nervøs. Han troede det var batteriet, der var stået af. Bilen er jo 10 år gammel, og vi ved ikke om batteriet har siddet i fra da bilen var ny.

Vi holdt på en parkeringsplads inde i Braganca og ringede så til ADAC for at få hjælp. Det tog timer inden de kom. ADAC havde ikke fået fat på hvor vi holdt og havde ikke kunnet få fat på os gennem telefonen. Mekanikeren prøvede at starte bilen og det lykkedes. Han sagde, at det ikke var batteriet, der fejlede noget, men Kaj insisterede på, at han ville have et nyt batteri. Vi kørte så ud til værkstedet, der ligger langt uden for byen og mekanikeren baskede et nyt batteri i bilen. Men nu kunne de ikke starte bilen igen. Nu var det starteren, der var stået af. Mærkeligt. Vi har fået en ny starter i november sidste år. Men nu var den altså brændt sammen. Gode råd var dyre. Det var lørdag eftermiddag og en ny starter skulle hentes i Porto ca. 500 km. borte. Vi måtte vente til mandag formiddag.

Vi blev trukket ud på en plads ved naboejendommen og så holdt vi der. En lørdag eftermiddag, mutters alene, langt ude i et industrikvarter. Vi var ikke særlig glade. Jeg prøvede at cykle ned til byen, og når jeg skriver ned, så er det ned. Jeg behøvede ikke at træde ret meget i pedalerne på

Vi blev trukket ud på en plads ved naboejendommen og så holdt vi der. En lørdag eftermiddag, mutters alene, langt ude i et industrikvarter. Vi var ikke særlig glade. Jeg prøvede at cykle ned til byen, og når jeg skriver ned, så er det ned. Jeg behøvede ikke at træde ret meget i pedalerne på

vej ned. Men opad var det mest på gå ben. Det gjorde så, at jeg fik set alle haverne, og da jeg jo er et havemenneske, lagde jeg mærke til alle deres stauder, og det var sjovt at se at alle de blomster kendte jeg hjemme fra min egen have.

Her var de i fuld blomst, medens de hjemme knap har stukket de første blade op af jorden.

Søndagen gik med, at jeg lagde mig i læ ved den fabrik vi holdt ved og tog solbad. Eftermiddagen gik med en cykeltur. Kaj sad nok bare og var bekymret. De ringede ellers fra ADAC og tilbød os, at vi kunne komme på hotel, men vi sov jo godt nok i camperen, så det var der ingen grund til.

Mandag morgen stod den på havregryn og langtids holdbart mælk. Vi havde ikke mere brød, og da vi fik at vide, at vi ikke kunne få starteren før tirsdag var gode råd dyre. Vi havde ikke mere mad. Det blev så til, at ADAC betalte for taxa ind til byen og tilbage igen. Og jeg fik handlet godt ind i en Lidl. Vi var nu blevet trukket ind på selve værkstedspladsen og her var godt læ, så vi kunne sætte borde og stole ud og også få strøm. Så kom det næste problem. Computeren kunne ikke lades op. Her er det nok batteriet, der er stået af. Ellers ved jeg ikke, hvad der kan være i vejen. Nu håber jeg bare, at vi kan få alle de billeder ud, der ligger heri fra hele turen.

Endelig tirsdag formiddag kom starteren og efter en time kunne vi køre igen.

Turen gennem den sidste del af Portugal gik igen gennem bjerge. Denne gang øde med lyngklædte bakker. Det ligner i alt fald lyng. Både blomster og blade, men selve planten er så stor som en busk.

Pludselig var vi i Spanien og landskabet forandrede sig. Her var mere skov og mange små byer. Nogle så næsten forladte ud. Mange af husene var ved at falde sammen og lige ved siden af kunne der så være bygget et flot nyt hus. Det ser ud til, at de bare forlader de gamle huse og bygger et nyt. Måske er det for dyrt, at få det gamle fjernet.

Vi ville køre over Leon og Oviedo og til Gijón. Vi havde indtil nu kun kørt i den smukkeste natur, men da vi kom ud på hovedvejen, der går fra Vigo til Madrid, oplevede vi hvordan Spanien også kan se ud. Kedeligt og fladt så langt øjet rækker. Det var godt at vi kun skulle køre små 100 km på den vej.

Efter Oviedo kom vi til noget af det smukkeste vi endnu havde set. Vi var igen oppe i bjergene og her var sne. Utrolig mange bjergtoppe med sne på og så højere toppe bagved og igen bagved.

Vi kørte i de Cantabriske bjerge. Vi var imponeret over alle de tunneller og broer, der er bygget her. I det hele taget, er vi meget imponeret over vejene i Spanien. Det må være utroligt dyrt, at holde hele dette utrolige vejnet i orden. På vejen ned fra bjergene kom vi ud for 17% nedstigning og hele nedstigningen var på 14 km.

Gijón er en stor by med 265.000 indbyggere, så vi tænkte, at det nok var bedst, at finde en campingplads. Vi så da også et skilt med camping og begyndte at følge det. Det ledte os så ind igennem byen og igennem de smalle gader med alle højhusene. Vi tænkte, godt vi bor i Bov. Så mistede vi pludselig skiltene, men så kom der skilte med en anden plads, og det var godt det samme, for den lå ude ved vandet.

Vi nåede dog aldrig pladsen for pludselig kom vi til en parkeringsplads med et skilt, hvor der stod for turister. Her blev vi så på den dejligste plads med udsigt over en dejlig park og fjorden. Er vi ikke heldig?.

Næste morgen stod jeg tidligt op. Jeg skulle ud for at se på omgivelserne. Det viste sig, at vi holdt lige ved en 7 km lang strandpromenade der følger hele kysten og hvor der står de mærkeligste kunst figurer. Jeg bliver aldrig kunstkender. Af og til var der trapper ned gennem klipperne, så man kunne komme ned til havet eller ligge og sole sig på de fladeste af klipperne. Jeg tog mig en dejlig

travetur, dog ikke alle 7 km. Der var rigtig mange ude at gå den morgen. Gad vide om det var en eller anden helligdag. For der var så mange mennesker i parken og på promenaden allerede kl. 8 om morgenen. Efter at vi havde fået morgenmad fik jeg også lokket Kaj med på en lille tur. Vi kom forbi en skulptur af en gammel kone, der stod og vinkede til sine slægtninge, der emigrerede til Amerika. Man kunne se sorgen i hendes ansigt og i den måde hun holdt den hånd, der vinkede. Den statue gjorde virkelig indtryk på mig.

Turen gik videre mod Bilbao og den franske grænse. En dejlig tur, som vi nok skal gøre om en anden gang og bruge lidt mere tid på. Pludselig sagde vores mobil, at der var en sms. Det var så fra telefonselskabet M1. vi havde brugt de 100 kr., jeg havde sat den til, at måtte bruge i en måned, så nu lukkede den ned og åbnede igen den 1. april. Det gik nu nok, for det var d. 31. marts, så den ville blive åbnet dagen efter.

I den sidste del af Spanien, kom vi igennem en del industribyer og højhusene lå tæt i smalle gader. Der kunne ikke komme megen sol ind ad vinduerne, men det er vel heller ikke nødvendig i Spanien. De fleste steder er der alligevel skodder eller en slags trærullegardin foran vinduerne. Det må være mørkt i lejlighederne. En anden ting man lægger mærke til er vasketøjet. Overalt hænger der vasketøj, og der hvor de ikke har altaner, har de en form for tøjstativ uden for vinduerne, og så hænger tøjet der ude på facaderne. Så er det noget nemmere for mig, der bare kan gå ud i haven og hænge tøjet på tørrestativet.

Vi kørte en del rundt i de smalle gader, og selv om vi havde gps, ja så nytter det jo ikke noget, at hun siger vi skal køre en bestemt vej, når den er spærret på grund af vejarbejde. Efter at vi havde kørt gennem den samme by et par gange og damen var blevet helt forvirret, overtog Kaj føringen og til sidst slap vi da ud af byen. Nu var klokken efterhånden blevet så mange, at vi kunne se, vi ikke kunne nå Frankrig den dag, så vi spurgte på en tankstation, om vi måtte sove der, og der var ingen problemer.

Nu var det så blevet den 1. april og vores mobil skulle så automatisk gå i gang igen. Det gjorde den bare ikke. Vi kørte så ind på en anden tankstation og fik lov til at låne telefonen og ringe til M1. Her fik man så fortalt mig, hvordan jeg manuelt kunne finde den udbyder, jeg skulle bruge for at få telefonen til at virke igen. Jeg troede også, at jeg havde sat den på automatisk optankning, men det havde jeg ikke, så nu var gode råd dyre. Jeg kunne jo ikke bruge min computer til at overføre penge, så nu havde jeg kun de 50 minutter gratis telefon og 50 sms og den lille rest penge, der var tilbage på telefonen.

Efterhånden var vi nået ind i Frankrig og det blev noget af en prøvelse Det første stykke bestod af den ene by efter den anden. Det hele var bygget sammen og der var rundkørsler og lyskurve hele tiden. Så var der omkørsel og ensrettede veje, "frk gps" kunne slet ikke finde ud af det, og det kunne vi næsten heller ikke. Gudskelov havde jeg købt den camperpladsbog af englænderen, så vi fandt en plads i en lille by, der hedder Cavignac. Vi gik en tur rundt i den lille by og kom også forbi kirkegården. Det er mærkeligt at se alle de store familiegravsteder, der består af store mausoleer med en masse kunstige blomster, billeder og andre plader af sten med tekster på.

Vores næste stop var Le Mans. Vi havde fundet en camperplads midt inde i byen, og nu var vi spændt på om vi kunne finde den. Vi har ikke koordinater på vores gps, og det skulle vi bruge. Det gik nu nemt med at finde stedet. Lige ned til floden og midt i byen. Vi gik en dejlig tur op i byen. Vi havde taget penge med, hvis vi skulle få lyst til at sidde ned og få en øl. Det blev nu ikke til noget selv om der var et vældigt liv i byen og hele torvet var fyldt med stole og borde, hvor folk sad og fik et lille glas. Til gengæld fandt vi en butik, hvor vi kunne købe os en kost af strå. Jeg ved ikke hvad jeg skal kalde sådan en. For mange år siden købte vi en i Ungarn, og den er så god til at feje med i en camper. Kaj havde glemt vores i Merida i Spanien. Han gjorde førerhuset rent for

mudder efter vores uheld i grøften. Så har han måske lagt den til tørre på hækken. Væk var den i alt fald. Jeg måtte klare mig med min hårbørste, og det er jo ikke lige sagen.

Vi var jo på vej hjem nu, så vi tog nogle lange etaper og vejene var gode og mange steder var der motorveje, hvor man ikke skal betale. Så går det jo hurtigt. Vi så også hvordan orkanen i februar havde fældet store skove. Overalt lå der væltede træer og mange steder var der store stabler af træ,

Vores næste stop var Fécamp nord for Le Havre. Igen fandt vi pladsen i camperbogen og det viste sig, at der var ikke mindre end 3 pladser i den by. Byen er en rigtig turist by og ligger da også me-

get smukt mellem bjerge og den flotteste bugt med høje klinter.

Vi parkerede lige ned til en lystbådehavn og kunne gå langs strandpromenaden og ud på molen. Et dejligt sted. Der er faktisk så meget at se og opdage langs Bretagne og Normandiets kyster. Også så megen historie, men det må gemmes til en anden gang. Man skal passe på ikke at få for mange oplevelser på én tur. Så kører det hele sam-

men.

Jeg troede faktisk, at vi skulle køre langs kysten forbi Dieppe og Dunkerque, men gps'en ledte os af en anden vej så vi kom ind i Belgien over en lille grænseovegang ved Steenvorde. Denne gang brugte vi bordatlas til at finde et overnatnings sted. Men først skulle vi jo derhen. Igen kom vi ud for en sjov oplevelse. Vi kørte igennem byen Poperinge og pludselig var gaden næsten spærret

af folk, der holdt loppemarked midt ude på gaden midt i byen. Vi havde ikke set noget skilt, der forbød indkørsel.

Med lidt besvær og ved hjælp af en indbygger fandt vi frem til svømmehallen, hvor der skulle være 2 autocamperpladser og vand og tømning. Svømmehallen var der, men den var lukket.

Det var jo også søndag. Men selv om vi søgte, fandt vi ikke nogen autocamper pladser. Så måtte vi jo holde på parkeringspladsen og se hvad der så skete.

Næste morgen da jeg vågnede, kunne jeg se, at der var kommet flere biler og svømmehallen var åben. Jeg spurgte om vand og tømning og det var ganske rigtigt, at det var der, men det kan man

ikke finde sådan lige uden hjælp. Til gengæld fik jeg en dejlig svømmetur i 38 grader varmt vand i svømmehallen.

Kaj havde sagt, at vejene i Belgien er dårlige, og han fik ret. Ellers var vi hurtig ude af Belgien. Der hvor vi kørte, er der lige så fladt som i Holland og mange kanaler.

I Holland havde vi besluttet, at tage færgen over til Vlissingen, men da vi ville købe billet, sagde de, at det kun var en personfærge. Vi skulle køre til Terneuzen og tage gennem tunnelen. Det blev en dyr fornøjelse 17 euro. Til gengæld havde vi en dejlig tur op over alle dæmningerne og så de flotte strande, de har i Holland. Det var jeg slet ikke klar over.

Vi ville overnatte i Schiedam ved Rotterdam og på kortet så det ud til at vi kunne fortsætte på dæmninger hele vejen, men der tog vi fejl. Vi skulle næsten hele vejen ind langs havnen til Rotterdam og den er lang. Kaj siger, den er 50 km, der var megen trafik og et virvar af veje og broer, men vi nåede da til Schiedam og så kunne vi ikke finde den gade, hvor vi skulle være. Jeg må lige tilføje, at nu var vores gps også stået af og jeg er igen blevet vejfinder og det er ikke nemt i området omkring Rotterdam. Camperpladsen skulle ligge ved de 5 største møller i verden og vi fandt da også en mølle, og så holdt vi på en parkeringsplads i nærheden og sagde til os selv, at det måtte være her. Havde vi haft en gps med koordinater var det nok gået nemmere.

Vi holdt ned til havnen og gik en tur og kiggede på det liv, der foregår her. Slæbebåde kom slæbende med et mægtigt skib. Det så meget morsomt ud. Ellers er det også sjovt at se på livet i kanalerne og i den ene kanal lå der kun husbåde og så havde de indhegnede haver på land.

Vi ville faktisk bare have fortsætte op langs kysten, men så fik vi sms fra Mie & Egon. De ville til Keukenhof blomsterpark, og da vi kom lige der forbi, kunne vi jo lige så godt tage den oplevelse med, så vi kørte også derhen.

Vi fandt en holdeplads ved en kanal ved et tilfælde. Der holdt mange andre campere, så det gjorde vi også. Efter forskellige forviklinger fik vi også Mie & Egon gelejdet derhen. Det var nu godt nok. P-pladsen ved Keukenhof kostede 6 euro og man måtte ikke holde der om natten.

Vejret havde ikke vist sig fra den pæne side, siden vi var i Spanien. Det var ikke fordi, at det regnede, men det blæste og var overskyet.

Kaj gik pænt med mig ind i haven, men syntes godt nok, det var dyrt 13 euro pr. mand og 40 cent, hvis du skulle på toilet. Desuden begyndte det at regne. Der var da flot i haven, men nu har vi set den.

Regnen tog til og vi besluttede os for at køre hjemad. I Gronningen fik vi problemer.

For første gang på vores tur kom vi ud i kødannelser. Og ikke nok med det. Vi overså et skilt og var lige ved at tage ringvejen 2 gange. Heldigvis fik vi hjælp på en tankstation, så vi kunne komme videre.

Regnen blev ved og tog til i styrke og jeg tænkte med gru på, om der også regnede lige så meget hjemme og på hvordan jeg så skulle få mit vasketøj tørt. Det var efterhånden blevet mørkt og jeg var træt, men Kaj ville helt hjem, så jeg lagde mig til at sove og vågnede først da vi kørte igennem Nørregade i Padborg.

Det var nu dejligt at komme hjem igen. Hvad der var endnu bedre var, at vi vågnede til strålende solskin næste morgen og solen har skinnet lige siden.

Vi har kørt 7.750 km.
Vi har været i 7 forskellige lande.
Vi har set så meget.
Det har været en dejlig tur.

Vil du vide mere: Så ring på +45 32 15 11 33